

DUES MIRADES

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'Evangelí d'avui ens parla de dues mirades que es troben i es reconeixen. Zaqueu tenia curiositat de veure Jesús, i Jesús feia temps que esperava pacientment a Zaqueu, esperava que aquell desig profund d'alliberament i canvi de vida que tenia molt amagat al fons del cor fos més fort que la por i la culpabilitat que li impedié d'anar-lo a trobar. Ell, un publicà ric, usurer, col·laboracionista del poder romà i, per tant, opressor del poble, sabia que era rebutjat i odiat de la gent senzilla; i, per altra part, sentia vergonya de presentar-se davant de Jesús, se sentia pecador.

Zaqueu segurament havia sentit parlar del Mestre, el profeta que ensenyava una doctrina nova, parlava de Déu com d'un Pare que estima tothom, acollia els pobres, els pecadors, els infants, curava els malalts, les seves paraules no eren una ideologia ni una condemna, eren un bàlsam que alliberava el cor dels homes i tenien la capacitat de transformar-lo. ¿Potser enmig de la seva soledat i amargor ell podia tenir encara una petita esperança? Creia que no tenia dret a acostar-se a Jesús, en tenia prou amb mirar-lo de lluny; i per això amb una correguda, avançant-se a la gent, s'enfilà dalt d'un arbre prop del camí per on havia de passar, creient que allà estaria segur, fora de les mirades de la gent, i que el podria veure quan passava.

El miracle es va produir quan Jesús el mirà. La seva mirada penetrà fins al fons del seu cor, llavors Jesús el cridà pel seu nom. Zaqueu es veié reconegut, acollit, perdonat i estimat. Això li va provocar una alegria nova, llargament desitjada. Finalment hi havia algú que creia en ell i en les seves possibilitats, més enllà de les aparences; algú que no es quedava fixat en la seva actuació passada; algú que, entrant a casa seva i seient a la seva taula, li tornava la dignitat i l'autoestima i el treia del seu aïllament. És això el que va provocar el seu canvi immediat, i va poder deixar sortir el desig de bondat que tenia reprimat en el seu interior: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns i a tots els qui he defraudat els restitueixo quatre vegades més». La justícia, la solidaritat, la generositat són la conseqüència de sentir-se estimat, perdonat i valorat. Certament, «avui s'ha salvat aquesta casa», perquè el cor de Déu busca el qui està perdut i crea vida de la mort. La festa a la casa de Zaqueu pot ser el símbol del que serà la gran festa del Pare del cel que reunirà tots els seus fills al voltant de la taula on no hi haurà rics ni pobres, bons ni dolents, només pecadors perdonats.

Tots tenim necessitat de ser reconeguts i estimats incondicionalment, per poder créixer en l'autoestima i reconèixer el que som i el que podem arribar a ser. La fe en l'amor de Déu que no judica ni condemna, ens allibera de les nostres defenses, canvia el sentit de la vida, la jerarquia de valors i fa possible iniciar una i altra vegada una existència nova.